

Verzoeknummers

Mark King hamstert zijn eigen muziek, zo zegt hij zelf. Dat verklaart een aantal opvallende keuzes in de nieuwe remasters van Level 42. *Roger Newell* vraagt wat dat allemaal voor de band betekent

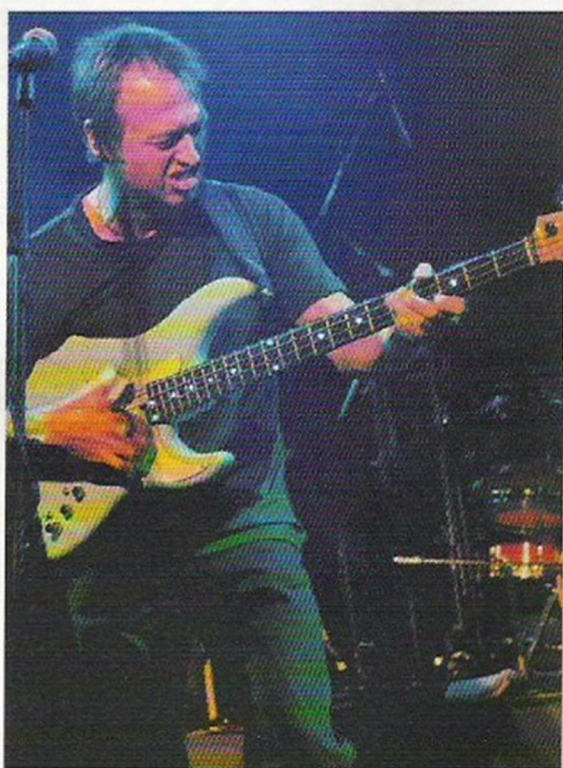
HET NIEUWS DAT POLYDOR DE *BACK catalogue* van de albums van Level 42 uitbrengt – gremasterd en met veel bonustracks – zal door de grote schare trouwe fans met gejuich worden begroet. En wie kan ons er beter over vertellen dan de grote man in kwestie, basbeest Mark King? Naar eigen zeggen is hij 'half met pensioen'; hij praat ons bij vanaf zijn gloednieuwe Harley Davidson – rock 'n' roll of niet?

Wat is het verhaal achter de vijf dubbele cd-releases?

"Dat komt door George McManus van Polydor en een paar echte hardcore fans, waarvan Ian Buck de belangrijkste is, en door onze voor malige manager Paul Crockford. Samen hebben ze de cd's gremasterd en ze een betere geluidskwaliteit gegeven. Toen wij begonnen, was de cd nog niet eens uitgevonden! De eerste drie albums zijn alleen achteraf op cd uitgebracht. Nu zijn ze gremasterd vanaf de half inch mastertapes, dat maakt zo'n verschil... Ik ben altijd geïnteresseerd geweest in technologie en heb altijd kopieën en back-upversies van alles gehouden – mislukte takes, demo's, vroege versies van nummers en dingen die nooit het licht hebben gezien; Polydor wilde er graag wat van bij doen. Ik heb er geen probleem mee dat dit allemaal uitkomt, het zijn toch cd's voor de hardcore fans. Het is prachtig dat we ze iets anders kunnen bieden, naast een veel betere kwaliteit."

De toegevoegde nummers zijn nogal onthullend, nietwaar?

"Dat zijn zo zeker. En ik vind het prima: het laat zien dat wij ook maar gewone jongens waren die maar van alles op de band gooiden, en dan had je mazzel of niet. Het was allemaal

Dus ik ben blij dat die extra nummers erbij zitten, alhoewel ik dacht dat het irrelevant werd ten tijde van de albums 'World Machine' en 'Running In The Family'. Tegen die tijd hadden we precies in de gaten waar we mee bezig waren. Maar voor de oordoro albums maakt het wel degelijk verschil: toen zochten we nog naar waar we uiteindelijk bekend door werden."

Vandaag de dag heeft de demo zo'n goede kwaliteit, dat veel artiesten die in het uiteindelijke nummer verwerken.

"Dat klopt, en eerlijk gezegd doe ik het zelf ook zo. Ik werk net aan 'Trash Volume 2', allemaal dingen die ik in mijn studio thuis opneem – maar je hoort geen verschil, ook de apparatuur

thuis is tegenwoordig zo fantastisch..."

Was het niet eenvoudiger om 'Trash' door iemand anders te laten uithangen, in plaats van het allemaal alleen te doen?

"Dat wel, maar het had een ander uitgangspunt. Ik wilde iets op de website plaatsen, speciaal voor de fans. Ik heb zoveel nummers die nooit het daglicht zullen zien. Als iemand die wil, brand ik er een kopie van en signeer die voor ze. Ik wil dat het dan iets persoonlijks, iets speciaals wordt. Het moet niet in platenwinkels in de uitverkoop komen te liggen. Met 'Live At The Jazz Café' is het net zo, en met 'Trash Volume 2' zal ik hetzelfde doen. Die dingen kan ik zelf in mijn eigen tempo doen, zonder dat ik te veel 'ja' of 'nee' hoeft te verkopen. Het plezier van dat 'half gepensioneerd' zijn, is dat ik geen tracks hoeft in te leveren bij een A&R-man van een platenmaatschappij. Ik hoeft niet te zien hoe ze hun neus ervoor ophalen en hoe ze me in een richting willen

duwen die niet bij mij past. Dit Level 42-project doet me groot plezier: je krijgt de originele versies, maar in een goede kwaliteit. Bovendien krijg je een blik achter de schermen: de demo's en alle ruwe kantjes waar de fans geen weet van hebben."

Hoe staan Mike, Phil en Boon er tegenover? Zijn zij blij?

"Dat weet ik niet echt. Ik denk het wel, maar ik heb er eigenlijk alleen met Boon over gesproken via e-mail. We spreken elkaar gewoon niet meer. Ik spreek veel van mijn vrienden en bekenden niet (lacht). Je krijgt wel eens een kerstkaart en meer is het niet. Zo zijn wij jongens nou eenmaal."

Er staat dus geen Level 42-reünie op stapel?

"Nee, maar ik ben blij dat je het vraagt. Dat wil ik niet. Level 42 had bestaansrecht en had ook een doel. Ik ben trots op wat we in de jaren tachtig maakten, maar als we terug zouden komen zou het nooit even goed zijn. Het zou een museumstuk worden. Het kan nooit hetzelfde worden, dus waarom zou je het doen?"

Ik heb zoveel nummers die **nooit het daglicht** zullen zien. Als iemand **die wil**, brand ik **een kopie** en signeer die

niet zo gepolijst als iedereen dacht. Zo werkt muziek nou eenmaal. Beginnende muzikanten vragen zich vaak af: 'Hoe krijg je het allemaal zo glad?' Nou, dat komt voornamelijk door er geld tegenaan te gooien in de studio en goede producers en geluidsmensen in te huren. Zij maken dat je zo klinkt.

Deze re-releases bieden ons een uitgelezen kans: we hebben goede nummers geschreven en die klinken nu ook nog stukken beter. Maar we zouden het nooit meer zo kunnen doen. Ik heb een paar deuren geopend en heb de basgitaar wat bekender gemaakt. Misschien zullen mensen deze re-heruitgaven kopen om nieuwe inspiratie op te doen. Dat zou mooi zijn."

Wat zijn jouw verdere plannen? Je album

'One Man' kreeg misschien niet de ontvangst die je had gewild...

"Die kreeg een verbazingwekkend lauwe ontvangst! (lacht). Maar ik heb geen spijt van dat album. Ik hou ervan, maar er zijn wel dingen veranderd. Sommige dingen waren fout, ik doe ook liever wat ik nu doe. Ik speel dat spelletje van platenmaatschappijen niet meer mee. Andere mensen beslisten wat er wel of niet op het album zou komen, dat wil ik nu niet meer.

Ik krijg nu veel meer positieve feedback van fans en laten we wel wezen, ik wil alleen de mensen plezieren die waarderen wat ik doe. Daarom werkt die 'Trash'-formule zo goed. Iemand belt in bij je website en je geeft ze wat ze willen."

Dus wat let je dan om een album te maken waarop je doet wat je het liefste doet?

"Nou, wat er mis aan is... eh, daar zeg je me wat: niks, helemaal niks!"

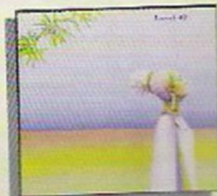
Michael Cowton, schrijver van het boek 'Level 42 – The Definitive Biography' leidt ons langs de albums in hun originele formaat

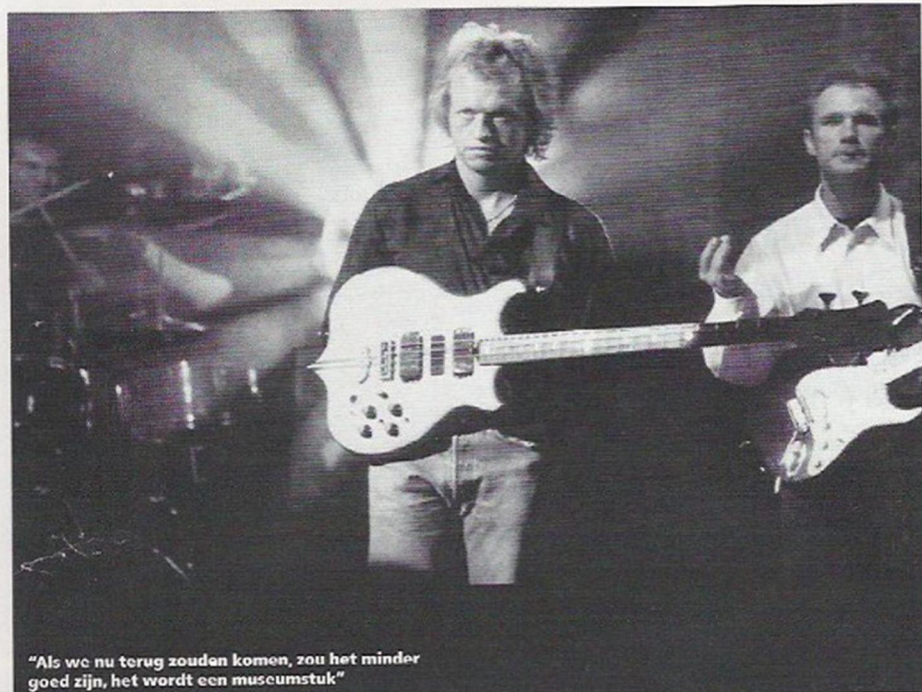

Plaatwerk

Level 42

Love Games was een eerste staaltje van de superieure jazzfunk van de band. Met sessiekanon Wally Badarou – voormalig lid van M – op toetsen; hij zou zo'n beetje het 'vijfde lid' van Level 42 worden. Badarou verzorgde een uitmuntende scat-solo bij Marks vloeiende baslijn. Zijn ervaring zou voor de band ook later onmisbaar blijken.

"Als we nu terug zouden komen, zou het minder goed zijn, het wordt een museumstuk"

Hoe zit het met componeren, hou je je daar nu nog mee bezig?

"O, jazeker – daar kom je nooit vanaf, niet-waar? Als je in de stemming bent, ga je gewoon aan het knutselen. Ik heb mezelf getraakteerd op een staande piano en hoewel ik nooit goed piano heb kunnen spelen, vermaak ik me er prima mee. Het inspireert me enorm. Een naïeve houding als muzikant kan zelfs in je voordeel werken, en precies zo begon het bij mij ook met de bas. Ik wist er niks vanaf, nog nooit had iemand me verteld: 'Nee, dat kun je zo niet doen!' Nu speel ik akkoorden en is alles een makkie – ik ben net Bobby Crush. De bas is ook een percussie-instrument, je kunt zelf de maat aangeven. Dat zocht ik ook in eerste instantie in de bas, iets 'drumachtigs'. Daar geniet ik echt van, het inspireert me ook bij het songschrijven."

Het moet een belooftelijke schok zijn geweest: je eigen nummers schrijven en er zulke enorme hits mee scoren.

"Dat was fantastisch! Ik herinner me nu dat ik op een middag in een hotelbar stond. Ik kreeg een telefoontje: *Lessons In Love* stond op één

in Duitsland. Daar heb je het allemaal voor gedaan: succes halen. Dat gevoel is onvoorstelbaar. Ik wist niet wat ik moest zeggen. Een fascinerend moment."

Je apparaat is onlangs ook weer wat veranderd?

Surfking

Op zijn website www.mark-king.com biedt Mark nu twee cd's exclusief aan: 'Trash' en 'Mark King Group Live... At The Jazz Café'. Geloof ons, ze zullen je niet teleurstellen. Ze kosten respectievelijk £17,50 en £15,-. Een koopje! 'Trash II' komt eraan, mis die ook niet. De site geeft aanwijzingen over de betaling...

"Nou, ik gebruik nog steeds Ashdown versterking, dat is heel goed. Maar Trace is ook heel goed. Het is nooit iets geweest als: 'O, dat heb ik al die jaren gebruikt, maar nu is het rotzooi!' Zo zit dat gewoon niet. Het had eigenlijk te maken met dat hele gedoe rond 'One Man'. Er veranderde iets in mijn interesse en in hoe ik bas wilde spelen. Ik wilde een vetter geluid en daar is die Fender Jazz Deluxe heel goed in. Ik had hem in de studio gebruikt voor 'One Man' en nog wat dingen, maar als ik oud Level-werk speelde, werkte die Jazz niet zo goed. Je praat dan over het verschil tussen een Alembic en een Jazz. Ik had het geluk om Bernie Goodfellow's bassen te ontdekken. Die zijn gebaseerd op de Jazz, maar de actieve elektronica is fantastisch. Met één enkele knop haal je het midden eruit en komt het hoog opzetten. Dat is heerlijk – het speelt lekker en het klinkt goed. Ik hoop dat hij er een paar met doorlopende hals voor me maakt, ik ben niet zo'n fan van geschroefde halzen. Weet je, ik raak nogal enthousiast als ik speel. Ik buig de hals naar achteren, zo'n 10 graden. Maar je moet

Hoe voorzigtiger je bent, des te autistischer je wordt: je knalt overal tegenop!

hem buigen, zorgen dat het goed werkt, je moet er niet bang voor zijn. Benader je gloednieuwe instrument niet met 'Wow, wat is dat mooi!', maar ga eraan sleutelen! Misschien ben je daar bang voor. Maar dat komt alleen maar doordat het ding je een paar duizend

The Early Tapes

juli/augustus 1980

Deze plaat draait om energie, niet de finesse. In *Love Meeting Love* legde Mark een soccple basis, terwijl Wally een klarinet en een synthesizersolo toevoegde aan het tweede couplet. Mike Lindup hield het bij akoestische piano. De kracht van de band lag in individuele en gezamenlijke improvisatie. Het album omvat vruchtbare, rauwe, snelle en heftige jazz-funk-elementen, naast melodieuze die mijnenver verwijderd waren van tijdgenoten als Spyro Gyra of The Crusaders.

The Pursuit Of Accidents

Technisch en goed gepolijst werd deze plaat met haar scala aan stijlen ook gezien als gezichtsloos en fragmentarisch. Brit-funk was bezig naam te maken, met de bas als voornaamste pijler. Ziedaar meneer King en zijn *The Chinese Way*, waarschijnlijk een van hun meest geliefde nummers en een vast onderdeel van elk optreden. De band zelf had gek genoeg weinig weet van de nieuwe stroming, maar surfte graag mee op het succes

Standing In The Light

Level 42 bracht drie maanden door in een studio in Los Angeles, met producers Larry Dunn en Verdine White. Het team achter Earth, Wind & Fire viste naar het geluid van die bafaamde Euroscene. Level 42 bracht ze *The Sun Goes Down (Living It Up)* dat een grote zomerhit werd. Een goetend oor zou opmerken dat de drums werden opgenomen zonder microfoons op de toms, en de keyboards via een Marshall-versterker.

True Colours

Geïntregeerd door een documentaire over Afrika Bambaata en housemuziek in Chicago, waarin onder andere het monteren van tapes en het loopen van bepaalde geluiden werd uiteengezet, begon Mark zich in *Hot Water*. Weerom vormde een bevlogene bas-groove de basis; de drums werden er achterstevoren in gemixt. Het stampende ritme begon eigenlijk als een jamsessie van een kwartier. Pas vlak voor de eigenlijke opname viel het allemaal op z'n plek en werd de tekst toegevoegd.

Personeelszaken

Toen gitarist Boon Gould er in 1987 mee kapte, na rampzalige tournees als opener voor Steve Winwood en Madonna en zomerfestivals in Europa, was dat de eerste van vele bezettingswisselingen. "Boon zei: 'Dit was het.' Vier dagen later zei zijn broer Phil: 'Ik heb er ook genoeg van, de groeten.' Twee weken daarna werden we in Japan verwacht, dus recruteerden we Paul Gendler en Neil Conti, met tien dagen om de complete set te leren! Eigenlijk hadden we alles moeten afzeggen en moeten wachten tot de originele bezetting er weer aan toe was. We hebben nooit shows afgezegd, we gingen gewoon door en deden alles verflomme maar.

Daarna stonden we in het voorprogramma van Tina Turner, voor stadions van 80.000 mensen. De jongens deden het allemaal fantastisch, maar het zou lapwerk blijven totdat Gary Husband erbij kwam, en gitarist Steve Topping. Steve was een soort beschermeling van Holdsworth, maar hij kon ook fantastisch klinken als McLaughlin, hij kon echt rare dingen doen. Hij is er maar kort bij geweest. We hadden Dominic Miller, die trouwens voor Boon met Level 42 had gejamd. Hij zat op de Guildhall School Of Music met Mike Lindup, ze waren de beste maatjes.

Toen stelde onze geluidstechnicus Al Murphy voor. Die kende ik door Go West, Kate Bush en al die fantastische gitaarpartijen in Scritti Politti (*grootste hit: Absolute*, 1984). Ik belde hem en toevallig lag Go West min of meer op z'n gat. Hij kwam graag. Fantastisch, hij is zo'n lieve jongen en hij speelt wat je hem maar voor de voeten werpt. Briljant. Gary Husband, lang Allan Holdsworth's vaste drummer, vond Al maar een kloon van Allan. Maar daar kwam hij helemaal van terug. Allan Holdsworth had nooit in Scritti Politti kunnen spelen..."

Holdsworth is een muzikant voor muzikanten.

Al Murphy bracht het naar de mensen.

"Precies. Mike, Gary en ik waren in 1989 in het ziekenhuis toen Al overleed. Het was afschuwelijk. Maar ook toen hadden we weer shows op stapel staan, waaronder een week in Hammersmith Odeon. Omdat Al zo'n fan van Holdsworth was geweest, dachten we: 'Zou het niet mooi zijn om Allan erbij te halen?' Al had

zo'n respect voor die gozer... Het was ook heel goed om van Allan zelf te horen dat hij niet vond dat Al een kloon van hem was. Hij vond hem een prachtkerel en een prima gitarist. Muzikanten hebben soms een grote mond over elkaar. Als dat een goede *sound-byte* is, komt dat vanzelf een keer bij je terug. Maar dat wil nog niet zeggen dat je alles meent."

Maar je verdacht Holdsworth ervan niet gelukkig te zijn in de band?

"Wel, Allan deed alles wat we hem vroegen maar hij voelde zich soms niet zo op zijn plek als slaggitarist. Dat doet hij gewoon niet. Ik wilde ook de zang uitbreiden. Toen zag ik Jakko Jacyk spelen met Tom Robinson. Hij programmeerde alles, speelde slag, solo, en ik dacht: 'Die gozer is fantastisch!'. Jakko had al een tape gestuurd en gezegd dat we hem moesten bellen als we iemand zochten. Dat deed ik dus, en hij kwam graag.

Wet je, ik docht dat Allan toch niet met ons mee zou willen, maar ineens zegt hij: 'Ik kijk echt uit naar de tournee!' Vreemd... Ik belde Jakko terug en hij zei: 'Hé, Mark, ik heb net iedereen gebeld en het verteld, ik ben zo opgewonden!' Ik dacht: 'O, fuck!' Dus moest ik Allan waar bellen, een heel nederig verhaal ophangen. Ik voelde me zo opgeleten... Je hebt al die fantastische gitaristen, je bent de beste maatjes en dat is het nou juist. Het is zo belachelijk om vrienden in te huren en weer te moeten ontslaan."

Veel fans zeggen dat Boon de beste gitarist is geweest binnen Level 42.

"En daar valt veel voor te zeggen. Boon was uniek en vormde een heel groot deel van wat de band zo apart maakte. Optredens waren niet altijd makkelijk: de toetsenist ging uit zijn dak en Phil Gould en ik wisselden salvo's uit - dat liet misschien drie seconden ruimte voor de gitaar, en ook nog niet altijd op het zelfde moment. Doon wist heel precies net dat te geven wat een nummer sterker maakte. Ook als tekstschrijver werd hij sterker en sterker. Van de twee broers vond ik Boon altijd de betere dichter. Van alle rind-handleden trek ik nog het meeste met hem op. Maar ook Gary en Jakko zijn goede vrienden. Het was een geluk met hen te werken."

dat ik steeds iets raakte als ik me omdraaide: weer een bluts in de kop, of ik knalde met de achterkant tegen een radiator aan, alleen maar omdat ik er zo voorzichtig mee was. Toen ik

hem eenmaal echt in het rond ging gooien, ging het perfect. Hoc voorzichtiger je bent, des te makkelijker ontwikkel je een soort autisme: je gaat helemaal stijf lopen en knalt overal tegenop."

Over knallen gesproken: tape je nog steeds je duim in?

"Zeker, dat doe ik nog steeds. Op de cd 'Jazz Café' staan ze allemaal: *Hot Water*, *The Chinese Way*, enzovoort. Dat klinkt prachtig, met Gary Husband op drums, Lyndon Connah op toetsen, Jakko Jacyk en mijn broer Nathan op gitaar. Het zijn stuk voor stuk goeie jongens. We doen een hoop werk van Level en van 'One Man', maar ook veel 'Trash'-dingen. Ik vind eigenlijk dat dat de succesvolste dingen waren die we hebben gemaakt. Jakko gaat deze keer niet mee, trouwens. Niets ten nadele van hem: hij speelt fantastisch en hij is een prima knul. Maar met z'n vieren bevalt me gewoon beter. Het voegt makkelijk, je kunt dingen omzetten en ter plekke iets anders verzinnen. Met z'n vijven lijken de veranderingen wat trager."

Speel je uiteindelijk meer werk van Level 42 dan je eerst had gedacht?

"Nee, niet echt. Ik heb er geen moeite mee om Level 42 te spelen. Ik speel trouwens in november een week langer in het Jazz Café en nog een paar shows in het land. Op de website heb ik de fans gevraagd welke Level-nummers ze graag een keer willen horen die we nooit live gespeeld hebben. Dat was heel interessant, dan komen nummers als *Dream Crazy* en *True Believers* naar boven, die ga ik in de set inbouwen. Ik speel ook nummers van 'One Man' en een paar 'Trash'-nummers, want het is goed om met wat moeilijkere nummers te openen.

We hebben in Level 42 met topkrachten gewerkt. Ik hoop dat er weer een periode komt dat het cool wordt om goed te kunnen spelen, dat zou heel opwindend zijn. Ik heb denk ik de mazzel gehad dat ik opkwam in een periode dat het iets betekende als je goed muziek kon maken. Als ik nu 19 was en zou spelen... Maar ja, dat kun je niet zeggen..."

Nou, kom op, vertel dan maar hoe die Harley is.

"Die is 1450 cc en hij is *fan-fucking-tastic!*" ♥

gulden heeft gekost. Het is het geld waar je bang voor bent, je bent bang om hem aan te raken.

Ik was zo voorzichtig met mijn eerste Jay Dee

A Physical Presence

Opgeruimen met behulp van de mobiele studio van The Rolling Stones was dit aanvankelijk niet bedoeld als dubbel live-album. Maar niemand kon een knop draaien welke nummers erop zouden moeten. De band koesterde haar status als muzikanten en paste ervoor om al te commercieel te klinken. Met hun 'zwarte' muziek gekoppeld aan een

'blanke' rockhouding, was *Fyes Waterfalling* (van 'The Pursuit Of Accidents') een slim nummer met zijn complexe jazzy klank. Vooral Phil Gould speelde het graag live.

World Machine

Tijd voor iets anders. Een blijvend album in het CD tijdperk. Lat op de nadruk op het songschrijven, met een poppy klank. *Something About*

You leunt al naar de nieuwe voorgekoekte techniek, inclusief sequencers. Let ook op Marks mooie baslijn en melodie in de coupletten. In een emotionele periode voor de band kwamen de teksten van Boon Gould in plaats van broer en voornaamste tekstschrijver Phil: de eerste haarscheurtjes in Level 42...

Running In The Family

Hun carrière verliep voorspoedig, ook dit album leverde een reeks hits op. Daaronder klassiekers als *Lessons In Love* (met Gary Barnacle op saxofoon), dat in 1986 de bestverkochte single van Europa werd. *It's Over* was misschien een droevige weerklank van wrijvingen binnen de band, na Boons vertrek. Goeroe Wally Badarou verzorgde de pompende toetsenpartij, Mark leverde de pedaalsteel en harmonica

Staring At The Sun

Ziedaar gitarist Alan Murphy en drummer Gary Husband; zij brachten wat frisse lucht en een gezonde

portie rock in nummers als *Heaven In My Hands* met zijn opvallende trompetfanfare als opener. Alans veelzijdige stijl veranderde het hele geluid van de band. Mark veerde erdoor op, maar veel die-hard Level 42-fans haakten af.

